

— Да вечерямы, прочее единъ вечеръ заедно, ще поканѣмъ и Едла Панса, имамя превъсходны муруны запрени въ рыбащата си.

— Не щѣ да са отегчавашъ. Мразѣмъ персидскитѣ *икрамы* (а). Азъ лесно са задоволявамъ, но сега мръква и азъ отивамъ на баня, а ты?

— Азъ трѣба да срѣщамъ Хазнедаря по служба, а подиръ туй ще отидѣмъ въ храма на Изида. Сбогомъ.

О, какъвъ презетъ, тщеславецъ и неодбавъ человекъ! Рече на ума си Клодій, като вървѣше полека; той мысли че за вечеритѣ и за виното му ный ще забравимъ, че е сынъ на отпущеникъ; че туй съвсѣмъ ще го забравимъ защото му земамы златото на игра. Тѣзи благородны богаты сѣмъ неисчерпанъ изворъ за насъ испадналытѣ благородны.

Туй като си прекарваше на ума Клодій, стигна на Домициановата улица, която заиздена отъ хора и колесници представляше единъ дѣятеленъ животъ и движеніе, какъто днесъ улицитѣ на Неаполь.

Когато цвѣщитѣ на колесницитѣ раздавахъ на сѣждѣ прѣитенъ единъ за слуха звукъ, Клодій бѣше цѣлъ вниманіе, и поздравяваше кога съ рѣка кога съ усмыхка шествующитѣ на колесницитѣ за да привлече погледытѣ имъ; и на истина другый по-извѣстенъ момъкъ отъ Клодія немаше тогасъ въ Помпея.

— Клодіе, че какъ премина нощта съ онуй си добро щастіе? извика къмъ него съ армоническій и сладкъ гласъ единъ приличенъ момъкъ возенъ на една изящна колесница. На външната бронзова обкова на тѣзи колесница бѣхъ начертаны искусно олимпійскитѣ игры, дѣло на превъсходна грѣцка рѣка; коньетѣ които я тегляхъ бѣхъ отъ най-рѣдката парѣнска порода, стройнытѣ имъ членове мыслишъ че презиратъ земята и са стремѣтъ къмъ въздушнытѣ обиталища; при сичко туй шомъ допрѣше до тѣхъ бичътъ на колесничера, който съдѣше задъ господаря си, тѣ въ единъ мигъ са обрацахъ на неподвижны статуи, и тогасъ бы помислилъ че сѣмъ едно отъ чуднытѣ онѣзи сѣзданія на Праксителя. Но и притежательтъ на колесницата имаше граціозната и правилна сѣразмѣрность която толкоемъ дияхъ за първообразъ аѣнискитѣ скулпторы. Прекраснытѣ кядръцы на космытѣ му, съвършенната сѣразмѣрность на чертитѣ на лицето обличавахъ грѣцкото му происхождение. Той не носяше тога, защото отличителното туй облѣкло на Римлянытѣ служаше во времената на императорытѣ, за источникъ на присмѣхы на онуй съсловіе хора, което са считаше като законодатель на модата, напротивъ той бѣ облечено

(а) Persicos odi apparatus. Начало на една Горациева ода.